

SEIJA NIEMONEN

Muuttolintu

RUOTSALON RANNOILTA TÄÄLTÄ
olen lähtenyt maailmaan.
ELÄMÄNI MYRSKY- JA POUTASÄÄLLÄ
jäin rantojas kaipaamaan.

VÄHÄJÄRVEN SINISEEN SYLIIN
saatoin suruni huuhtoa.
RYTIKARIN KIVILLÄ, KALLIOILLA
ilomielin sain kulkea.

OLEN LEIKKINYT KALLIOILLAS
sammalmättäillä levännyt.
PALJON SAMOILLUT METSIÄSI
sieltä voimia kerännyt.

LAPSUUDEN PIHAMAALLA
yhä lintuparvet ilakoi.
KESÄN TULLEN TÄÄLLÄ
käen kukunnan kuulla voi.

AINA, KUIN MUUTTOLINTU
olen kotiin palannut,
MÖKIN NURKALLA KAIVON LUONA
pihakoivuja halannut.

OLEN NÄHNYT KESÄSI KAUNIIT,
kun kukkia täynnä on maa.
OLEN NÄHNYT SYKSYSI RIKKAAT
metsä satoa kasvattaa.

OLEN NÄHNYT TALVESI LUMISEN
ja paukkuvan pakkassään.
KUURAISTEN PUIDEN KAUNEUTTA
aina ihaillemaan jään.

LAPSUUDEN, NUORUUDEN KEVÄÄT
oli täynnä purojen solinaa.
TÄÄLTÄ SAIN MINÄ ELÄMÄN EVÄÄT,
jota muualta en saa.

TÄÄLLÄ TUNSIN MA KALLION KOVUUDEN
ja sammalen pehmeiden.
NIITÄ KUMPAKIN ELÄMÄNTIELLÄ
olen tarvinnut, tiedän sen.